

We komen aan een onbemande hut waar we ons middagmaal nuttigen. De huttenwirt van dienst heeft zojuist alles schoon gemaakt.

Nog drie GR5trekkers. We zullen ze later nog ontmoeten.

Dinsdag 12 mei 2009

- Van : Goumois
- Naar : La Rasse
- Afstand : 28 km
- Stijgen : 591 m
- Dalen : 487 m
- Duur : 7 uur

In deze tijd van het jaar treffen we in sommige bossen ook heel wat daslook aan. De naam daslook kan afgeleid zijn van dassen, die vroeger onder deze planten hun hol hadden. In België en in Nederland zijn deze planten beschermd. Het blad van de plant kan rauw en fijngehakt gebruikt worden in salades en in soepen mits de plant nog niet gebloeid heeft. Het geeft een lichte bieslooksmak. In Zuid-Duitsland wordt het blad ook verwerkt tot pesto en wordt het gebruikt in brood en in kaas.

Een mol die de geest gegeven heeft

De gaten in de boom zijn gemaakt door een specht. Spechten leven meestal in bomen en gebruiken hun scherpe snavel en kleverige tong om insecten los te peuteren. Zij hebben ook een stijve, sterke, staart die ze gebruiken als steunpilaar tegen een boomstam. Ze leven meestal in paren en hakken hun nest uit in een boomstam. Hun holen worden ook gebruikt door ettelijke andere dieren die er hun nest in maken.

'k ga 't licht
aansteken

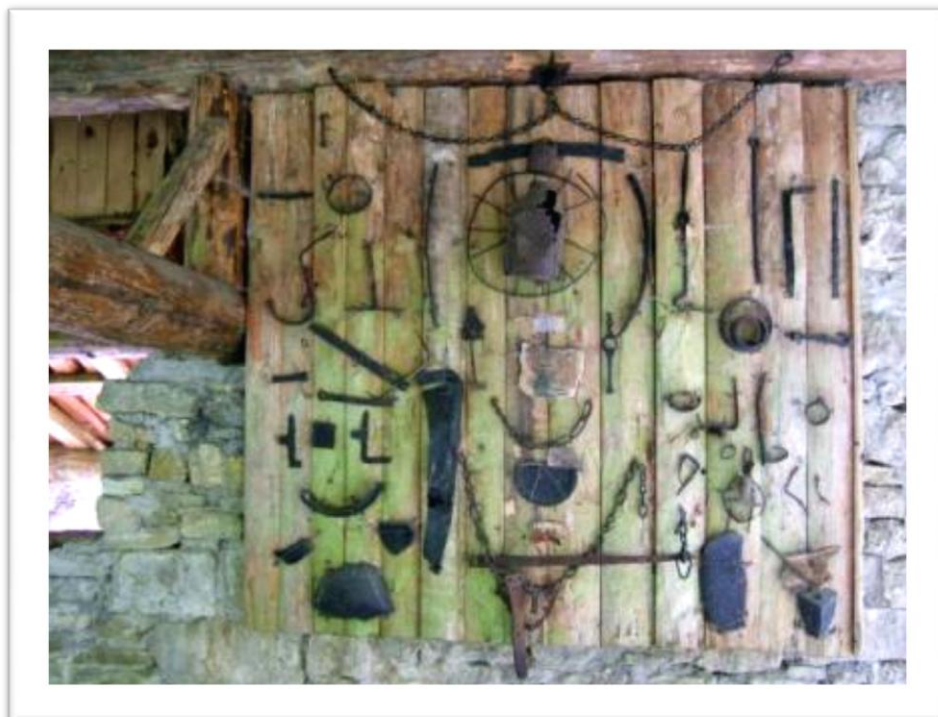

We volgen nu zowat 50 km de boorden van de rivier de Doubs. De Doubs is een 430 km lange rivier. Zij ontspringt te Mouthe in het Jurageberge op een hoogte van 937 m en mondt uit in de Saône bij Verdun-sur-le-Doubs op een hoogte van 180 m. De Doubs is gedeeltelijk grensrivier tussen Frankrijk en Zwitserland. De naam komt van het Latijnse Dibus wat twijelaar betekent. De naam duidt op het feit dat de bron en de monding slechts 100 km uit elkaar liggen en dat de rivier toch meer dan 400 km lang is. De rivier lijkt dus te twijfelen welke richting hij uit moet.

Wij komen nu aan de Abri de la Charbonnière. Toevallig komt de eigenaar van het bos en van de abri er voorbij wandelen met zijn hond. De abri werd gebouwd op de restanten van de vroegere, gelijknamige, hoeve. Als we de kelder ingaan treffen wij er nog een stenen tafel aan. We verpozen er even en laten er onze tent drogen. In de abri ligt er ook een boek met de geschiedenis van de hoeve en de abri. Alle opgegraven en gevonden voorwerpen ter plaatse worden er tevens tentoont gesteld.

Dit is het begin van een klettersteig maar dit is niet voor ons bedoeld.

Ruimte zat aan deze lange tafel

We komen nu door een zeer mooi en adembenemend bos. Alle stenen, boomstammen en rotsen zijn er bedekt met een laagje mos. Dit is dan ook terecht een beschermd natuurgebied. Door al dat groen lijken we wel in een sprookjesbos te wandelen. Hier staan veel *Abies Grandes*. Het is een sparrensoort uit Noord-Amerika. Wrijf een paar naalden fijn en u ruikt de geur van sinaasappels. Met het hout zelf kan men niet veel doen. Het is ondergeschikt aan vurenhout. Af en toe komen we ook een Amerikaanse eik tegen. Deze houtsoort wordt onder andere gebruikt voor het vervaardigen van doodskisten. Lariks, ook een sparrensoort, komt men hier nagenoeg niet tegen, wel in de Vogezen. Volgens Henk zijn de bomen uit de Belgische Ardennen van zeer goede kwaliteit omdat daar de bomen traag groeien en hoe trager de boom groeit hoe beter het hout. En in dit mooie bos hebben we ook nog een ree gezien. Maar het beestje had ons ook gezien en zette het meteen op een lopen.

Als je niet weet wat te doen met uw oude bromfiets, hang hem dan in een boom. De natuur zal er wel zijn gang mee gaan. Her en der staan er ook nog oude abri's (wachthokjes) van de douanen. Normaal gezien worden deze abri's niet meer gebruikt maar soms treffen we er nog een oude douanier aan zoals hier.

Op het einde van de dag moeten we terug wild kamperen. Aan een plaatselijke boer vragen we of hij geen plat stukje weiland heeft waar we ons tentje kunnen opzetten. De vriendelijke man wijst ons meteen twee plaatsjes aan langs de oever van de Doubs. Blijkt dat deze boer in de zomer ook nog een hotelletje uitbaat. Het hotel, gebouwd in 1784, is nu gesloten maar we mogen wel gebruik maken van zijn banken voor het hotel.

Hij verkoopt ons ook brood en wijn en voorziet ons van water. We hebben het vandaag terug droog gehouden, maar eens onze tent recht staat begint het water te gieten.

Woensdag 13 mei 2009

- Van : La Rasse
- Naar : Villers Le Lac
- Afstand : 37 km
- Stijgen : 797 m
- Dalen : 497 m
- Duur : 9 uur

Alle drie hebben we een slechte nacht achter de rug. Onze tentjes stonden naast de Doubs op een schuine helling. Maar het dient gezegd dit was wel het beste plekje uit de buurt. De andere weilanden waren nog slechter. Eens het daglicht wordt staan we op en breken we de tentjes af.

Als hier een omgevallen boom het pad verspert zet men er gewoon een laddertje tegen of men hakt er een stukje uit zodanig dat we geen helse toeren moeten uithalen om het obstakel te ontwijken.

Wederom passeren we een mooie abri. Binnenin ligt er een bezem en blik om schoon te maken, enkele bijlen, een zaag en een houweel. Het houweel zou, naar het schijnt, dienen voor het delven van een graf, mocht dat nodig zijn.

Met vereende krachten wordt er een boompje omgehakt.

Op het einde van de dag zoeken en vinden we terug een plaatsje om wild te kamperen. We hebben de toelating gekregen van een plaatselijke boer om in een van zijn weilanden onze tentjes op te zetten. Ditmaal hebben we

wel enkele vlakke plaatsjes gevonden. En er is ook nog een holle boomstronk die we gebruiken als zitbank, als tafel en als windscherm om ons vuurtje goed te laten branden. Henk, die thuis nooit gambas te eten krijgt, doet zich te goed aan een groot pak gambas. Staf die, thuis, nagenoeg alle dagen koude patatjes voorgeschoteld krijgt (de overschot van daags voordien) doet zich te goed aan een schoteltje koude patatjes. Henk is dan toch eindelijk aan een loopstok geraakt. Hij heeft zich meteen ook een echt Zwitsers mes aangeschaft. Fier stalt hij beide zaken uit voor zijn tentje.

De stapstok is volgens Henk gemaakt van essenhout. Dat is geen slecht hout vindt hij voor een loopstok maar het beste hout hiervoor vindt hij nog altijd "kreupelhout". Rond 20.00 uur gaan we slapen en dit op 1.000 m hoogte. Dit is zowat ons normale uur om te gaan slapen. Maar we zijn dan ook bij het kriecken van de dag terug op pad. We hebben terug een droge dag gehad.

Donderdag 14 mei 2009

- Van : Villers Le Lac
- Naar : Les Alliés
- Afstand : 32 km
- Stijgen : 976 m
- Dalen : 902 m
- Duur : 8 uur

Vandaag lopen we terug letterlijk langs de Frans-Zwitserse grens. Kilometers lange, oude, muren lopen langs ons pad. De muurtjes van opgestapelde stenen en rotsblokken zijn zowat 70 centimeter hoog en bedekt met een laagje groen mos.

Het houten bruggetje noemt men een “koeienbrugje”. Mensen kunnen er over, koeien niet.

Henk een royalist in hart en nieren heeft half Nederland afgezocht om een oranje regenhoes te vinden om over zijn rugzak te trekken.

Onderweg zien we een alleenstaande woning staan op een heuvel. We zitten zonder drinken en besluiten er een kijkje te gaan nemen. Een vriendelijke, oude, dame staat ons te woord. Zij voorziet ons van water uit de waterput. Ze overhandigd ons ook nog een fles rode wijn. Als wij haar die willen betalen weigert ze steevast. Het is met liefde gegeven. Ze vraagt ons ook meermaals om binnen te komen maar dat zien we met onze modderschoenen echt niet zitten.

Fier pauzeert Henk voor een stapel, flink uit de kluiten gewassen, boomstammen.

We komen in het plaatsje Les Alliés. Het dorpje heeft een kerk met bijbehorend kerkhof, een gemeentehuis, enkele boerderijen, enkele huizen en welgeteld 103 inwoners. Maar het heeft ook een gîte d'étape. En wij maar zoeken achter de gîte. Blijkt dat het gemeentehuis ook dienst doet als gîte. Voor 10 euro mag je er slapen. En voor 3 euro kan je er een fles wijn kopen. En als we nog iets nodig hebben moeten we het maar vragen. Ze helpen de trekkers hier graag uit de nood.

De burgemeester komt een kijkje nemen.

Maar ook de schepen van gemakkelijheden is van de partij

Vandaag heeft Henk een echt jachtmes gevonden. Het moet al jaren in de grond gezeten hebben want het heft is reeds deels weg gerot. Maar het lemme is nog intact. Het is van het bekende merk "Bowie Knife". Het mes krijgt een ereplaats in Henk zijn bar die hij ingericht heeft in zijn woning.

De pastoor, of is het een pater, komt juist uit de kerk. De drie jonge trekkers die we reeds eerder hadden ontmoet overnachten ook in de gîte. Het blijken twee Parijzenaars te zijn en één Strasbourger. Net zoals wij nemen ze morgen de trein in Pontarlies. Om 21.00 uur, als wij al lang liggen te slapen, is er nog een trekker, een Antwerpenaar komen overnachten in de gîte.

Vrijdag 15 mei 2009

- Van : Les Alliés
- Naar : Pontarlier
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 376 m
- Dalen : 302 m
- Duur : 4 uur

Reeds van bij het vertrek is het aan het regenen. We lopen dan ook al vlug in de mist. Veel foto's worden er dan ook niet genomen. We besluiten om af te wijken van de GR 5 en in Pontarlier de trein terug te nemen naar huis.

Maar we denken er over om de volgende maal terug te vertrekken in Les Alliés omdat we daar toch een mooi stukje, door het slechte weer en zo, hebben gemist. En zeg nu zelf; overnachten in een gemeentehuis dat doe je toch niet alle dagen! Volgende keer gaan we proberen om de gemeenteraad (als dat daar bestaat) bij te wonen. En we (Staf en Ludwig) hebben het Henk beloofd. We nemen hem mee tot in Nice. We hebben terug heel veel plezier beleefd aan Henk "den Nederlander".

Contact Ludwig : benaltijdweg@gmail.com
Contact Staf : stafkaart@skynet.be
Contact Henk : info@houthandeljansen.nl

